

Arrest

nr. 99 701 van 25 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen tot verlaten van het grondgebied van 9 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 31 januari 2012 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 27 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de thans bestreden beslissing, die ter kennis werd gebracht op 13 oktober 2012, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.03.2012 werd ingediend door :

Y(...) R(...)

+ Partner: Y(...) M(...)

+ kinderen: Y(...) Z(...), Y(...) A(...), Y(...) I(...)

Allen nationaliteit: Turkije

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De bewering dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een Inbreuk begingen tegen de openbare orde en over een blanco strafblad zouden beschikken dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De advocaat vermeldt verder nog dat verzoeker alhier sedert 2005 verblijft en dat zijn asielpedure 3 jaar zou hebben geduurd. Echter, de studie van het dossier toont aan dat betrokkene nooit een asielaanvraag heeft ingediend. Dit element kan dus onmogelijk weerhouden worden.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1399 betreft. Deze wet was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat betreft de In het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij Nederlands zouden spreken, dat mijnheer een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde en een attest van Inburgering kan voorleggen, dat zij alhier duurzame sociale bindingen zouden hebben, dat zij over een actieve en passieve van het Nederlands zouden beschikken, dat zij zich op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolkingen een grote vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat zij werkbereid zouden zijn, dat mijnheer een opleiding tot schilder zou volgen, dat zij op intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3 Op 9 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de eerste verzoeker. De motivering van deze beslissing luidt als volgt

“In uitvoering van de beslissing van VT(...) K(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

Y(...) R(...), nationaliteit Turkije

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

1.4 Op 9 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de tweede verzoekster en haar kinderen. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van VT(...) K(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

Y(...) M(...) nationaliteit Turkije + kinderen:

Y(...) Z(...), Y(...) A(...) en Y(...) I(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

2. Over het voorwerp van het beroep

De verzoekers vorderen blijkens het verzoekschrift de nietigverklaring en schorsing van “*het bevel om het grondgebied te verlaten, in uitvoering van de beslissing d.d. 27/09/2012 ter kennis gegeven op 13/10/2012*”.

Ter terechtzitting verzet de verweerder er zich tegen dat ook de bevelen van 9 november 2012 om het grondgebied te verlaten als voorwerp van het beroep kunnen worden beschouwd.

De Raad wijst erop dat het in de eerste plaats aan de verzoekers toekomt om in hun verzoekschrift op duidelijke wijze de beslissingen aan te duiden die zij met het onderhavige beroep wensen te bestrijden. *In casu* betogen de verzoekers de nietigverklaring te vorderen van een “*bevel om het grondgebied te verlaten dat is getroffen in uitvoering van de beslissing van 27 september 2012*”. In het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift wordt verzocht om “*minstens de beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten te schorsen en vervolgens te vernietigen*”. Bij het verzoekschrift wordt geen afschrift van enig bevel om het grondgebied te verlaten gevoegd doch enkel een afschrift van de beslissing van 27 september 2012 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enerzijds dat de bevelen van 9 november 2012 zijn getroffen in uitvoering van de beslissing van “*V.T.K., attaché, gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie*”, terwijl anderzijds blijkt dat de beslissing van 27 september 2012 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd getroffen door “*N.B., attaché, gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie*”. Het blijkt dan ook niet dat de bevelen dd. 9 november 2012 zijn genomen in uitvoering van de beslissing van 27 september 2012. De stukken van het administratief dossier bevatten voorts dat

geen bevel om het grondgebied te verlaten dat werd getroffen in uitvoering van deze laatstgenoemde beslissing.

Het beroep is dan ook zonder voorwerp wat *“het bevel om het grondgebied te verlaten, in uitvoering van de beslissing d.d. 27/09/2012 ter kennis gegeven op 13/10/2012”* betreft.

In de nota met opmerkingen neemt de verweerder aan dat de onderhavige vorderingen zijn gericht tegen de beslissing van 27 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad neemt, gelet op het gehele betoog in het verzoekschrift en het verweer in de nota met opmerkingen, aan dat het beroep is gericht tegen de voornoemde beslissing van 27 september 2012.

3. Onderzoek van het beroep

3.2 In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel *juncto* het recht op onderwijs conform artikel 24, §3 van de grondwet.

De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

“Verwerende partij haalt aan dat het feit dat de kinderen hier in België school lopen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt, juncto het recht op onderwijs uit art. 24 van de Grondwet, waar zij voorbij gaat aan dit gegeven.

De kinderen van verzoekende partij hebben geen ander leefwereld/schoolomgeving gekend dan diegene die zij hier gewend zijn.

Niet onbelangrijk, de jongste van de kinderen, Y(...) I(...) ° te Antwerpen op 07/06/2011, heeft enkel maar in Antwerpen gewoond en geleefd.

De oudste kinderen, zijn dan misschien niet in België geboren, doch zij hebben hier wel hun stabiele leefwereld waaruit zij niet mogen onttrokken worden, zodat het onredelijk zou zijn om die kinderen te ontrukken uit hun gekende leefwereld, wat het gevolg zal zijn, bij een uitwijzing van de familie.

Turkije mag dan wel het land van herkomst zijn, deze kinderen leven reeds het grootste deel van hun ‘bewuste’ leven, in België, waar zij hun leefwereld hebben.

Bovendien is het onredelijk om te oordelen dat de schoolgang van de 3 kinderen niet zal verstoord worden.

Kinderen van 12 en 10 jaar gaan in het midden van hun schooljaar, weggerukt worden uit hun gekende schoolomgeving.

Zij zullen onderwijs moeten volgen in een andere taal dan de Nederlandse. Ook al is hun moedertaal Turks, ze zullen een absoluut onomkeerbare taalachterstand hebben in vergelijking tot kinderen die in Turkije opgegroeid zijn en aldaar onderwijs hebben gevolgd.

Daarenboven heeft het Turks schoolsysteem een zeer verschillende opbouw in vergelijking tot de Belgische.

Zo heeft men in Turkije in het laatste jaar van het lager onderwijs strikt voorbereiding op de toelatingsexamens voor het middelbaar onderwijs, waarin het niveau, en dus tevens de toegelaten schoolkeuze wordt bepaald met het oog op het middelbaar onderwijs.

Dat de kinderen van verzoekende partij op geen enkele manier voorbereid zijn op het Turks schoolsysteem, en al zeker niet op de toelatingsexamens met het oog op de niveaubepaling voor het middelbaar onderwijs.

Dat aldus de kinderen hun kans op onderwijs verspelen.

Dat de ten deze bestreden beslissing dat ook onredelijk is, en een schending van het recht op onderwijs uitmaakt.

Verzoekende partij vraagt dan ook de ten deze bestreden beslissing nietig te verklaren.”

3.2.1 De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden zou moeten worden verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf die de verzoekers indienden onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip *“buitengewone omstandigheden”* aan de orde. Teneinde de verweerder toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekers betogen in essentie dat zij op het ogenblik van de aanvraag voldeden aan de voorwaarde van *“buitengewone omstandigheden”* om de reden dat de kinderen school lopen in België en dat het *in casu* onredelijk zou zijn om hen weg te rukken uit hun gekende schoolomgeving.

3.2.2 Waar de verzoekers verwijzen naar de schending van artikel 24, §3 van de Grondwet dient de Raad vast te stellen dat de verzoekers niet aantonen hoe een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst de minderjarige kinderen het recht op onderwijs en het doel ervan, namelijk hun ontwikkeling, zou ontnemen, te meer daar zoals de bestreden beslissing vaststelt *“de betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is”* en de verzoekers deze vaststelling niet betwisten. Het loutere gegeven dat het Turks onderwijsstelsel verschilt van het Belgische systeem, betekent nog niet dat de kinderen niet

in de mogelijkheid zouden zijn om school te lopen in hun land van herkomst. Daarenboven kunnen de verzoekers tijdens de schoolvakantie de nodige stappen zetten om een aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. De Raad merkt tevens op dat de verzoekers zich uit eigen beweging naar België hebben begeven in een poging om alhier een verblijfsrecht te bekomen. Ingevolge de verschillende beslissingen houdende weigering van hun aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de eerdere jegens hen getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten die zich in het administratief dossier bevinden, wisten zij dat zij bij voormelde negatieve beslissingen het land dienden te verlaten en dat zij zich in het kader van hun aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in een illegale verblijfssituatie bevonden. De verzoekers hebben zelf verkozen illegaal in België te verblijven, zodat het nadeel dat aan hun kinderen zou berokkend worden niet het gevolg is van de bestreden beslissing.

Er is *in casu* geen sprake van een schending van artikel 24, §3 van de Grondwet.

3.2.3 Het door de verzoekers aangevoerde redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State). Ter beoordeling daarvan, mag enkel rekening worden gehouden met de in de akte zelf vermelde redengeving en niet met de gegevens en redenen die in dat verband in proceduristukken worden uiteengezet.

De Raad benadrukt dat de verweerder bij het beoordelingen van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt nu in deze wettelijke bepaling ter zake geen enkel criterium wordt vooropgesteld en artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel uitmaakt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige wijze heeft uiteengezet waarom de door de verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om hun aanvraag in België in te indienen. Het loutere feit dat de verzoekers het niet eens zijn met deze motieven, brengt niet mee dat ze onredelijk zijn. Bovendien blijkt uit de stukken van het dossier dat deze motieven steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

3.2.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Zoals blijkt uit wat voorafgaat, maken de verzoekers niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.2.5 In de mate dat de verzoekers nog de schending aanvoeren van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de

verzoekers nalaten verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet beschouwd worden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In een tweede middel voeren de verzoekers een schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die voortspruiten uit de bestreden beslissing;

Dat het onevenredig zou zijn dat verzoeker die bewezen heeft dat hij voldoet aan de voorwaarden van ‘lokale verankering’ in België en die op allerhande manieren bewijst sociaal en cultureel geïntegreerd te zijn, het grondgebied zou moeten verlaten.”

3.3.1 De verzoekende partij maakt geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst er op dat in de bestreden beslissing duidelijk is aangegeven dat de integratie van de verzoekers en hun lokale verankering, die onder meer blijkt uit de sociale en culturele integratie, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien deze elementen betrekking hebben op het onderzoek ten gronde.

De verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun loutere bewering *“dat verzoeker (...) bewezen heeft dat hij voldoet aan de voorwaarden van ‘lokale verankering’ in België en (...) op allerhande manieren bewijst sociaal en cultureel geïntegreerd te zijn”*.

De verzoekers maken met hun summiere en niet concreet onderbouwde betoog geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zouden zijn tot stand gekomen. De bestreden beslissing houdt bovendien geen verplichting in om het grondgebied te verlaten.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiendertig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE